

защото картината е покъртителна, страшна. Той добавя само, че войводата достига следъ малко другаритѣ си, развълнуванъ и бледъ, сякашъ изпълнилъ върховната повеля на клетвата и революционния законъ въ паметната и кървава година — да не остави смъртно-ранения си другаръ живъ въ ржцетѣ на враговетѣ, за да не гледатъ очитѣ му какъ ще се гаврятъ съ трупа му . . .

Башибозуци и редовенъ аскеръ нападатъ храбрата българска чета, която е вече раздѣлена на две крила: Хаджи Димитъръ взема дѣсното а Караджата — лѣвото. Дветѣ крила образуватъ единъ полукръгъ насоченъ срещу потерата, която е сбрана отъ башибозуци. Караджата прострѣлва коня на тѣхниятъ предводителъ Чортоолу. Единъ Бѣлочерковски бей, абазинъ, се опитва да покаже юначеството, качва се на коня си, взема пушка и ножъ въ уста и се спуска къмъ борцитѣ. Пропуква обаче пушка отъ четата и турчинътъ пада на земята и почва да рита съ кракъ по земята. При едно нападение турцитѣ връхлитатъ върху две момчета и почватъ да ги сѣкатъ. Караджата се дига и спуска върху нападателитѣ, но се връща съ рана въ дѣсния кракъ. Той е бодъръ и надава гласъ:

— На месо, момчета!

Нова бѣсна атака на турския аскеръ. Десетина низами нахълтатъ въ позицията на Ка-